

ærede Medlem maa erindre, hvad jeg sagde i Formiddag, at Folkethinget virkelig ikke har indtaget noget som helst klart Standpunkt overfor Hærloven. Hvad det har vedtaget, har altid været forskjelligt. Over Gang man har vedtaget Noget, er det næste Aar blevet erklæret for at være Noget, der ikke kunde bruges. Naar det ærede Medlem dernæst har sagt, at vi ikke mellem 2den og 3die Behandling havde nærmet os til ham, maa jeg bringe ham i Erindring, at den eneste Antydning af noget Mægtingsforslag fra hans Side er gaaet ud paa, at vi skulde gaa ind paa at opgive Regimentsformationen for Fodfolket med alle de dertil hørende Officerer med Udset til mulig at faae et ubestemt Antal Oberster flere i Fodfolket. Det ærede Medlem vil kunne begribe, at vi ikke have kunnet gaa ind paa at overveie et saadant Kompromisforslag, som i og for sig var utilfredsstillende, naar ikke alle de andre Spørgsmaal, der stode i saa nye Sammenhæng dermed og vare langt vigtigere, samtidig bleve tagne under Overveielse. Naar vi ikke have nærmet os det ærede Medlem mere, saa er det, fordi vi ikke kjende det ærede Medlems virkelige Mening. Det Mørke og Taagede i Formen af det sidste Ord staar jo stadigvæk uforandret, og det ærede Medlem har jo ogsaa udtrykkelig udtalt i Tidenden, at det Lovforslag, som han har været med til at vedtage, ikke kan forventes at ville udfomme som Lov og ikke kan betragtes som noget som helst Andet end en Kjebe af Forslag, som angiver nye Grundtræk, og gjennem hvilke man venter paa en Forløser, som skulde fremsætte dem. (Berg: Det er om tidligere Forslag, ikke dette Forslag.) Det tidligere Forslag hænger temmelig nær sammen med det nuværende. (Berg: Det hænger ikke sammen med dette Forslag.) Det hænger sammen med det, som blev udtalt forleden Dag af det ærede Medlem. (Berg: Nei!) Han sagde dengang: „Jeg holder mig personlig“ — jeg oplæser med den høitærede Formands Tilladelse — „overbevist om, at efter den hele Stilling . . . saa ville de Forslag, vi vedtog ved 2den Behandling af Hærloven“ — det er sagt nogle Dage efter denne Behandling — „ikke kunne blive til Lov. Dette siger jeg aabent og ligefremt“, og han tilføjer: „Jeg har heller aldrig ventet, at det Forslag, vi tidligere vedtog, skulde kunne blive det“. Det ærede Medlem ventede atter, at der skulde komme den bebudede Forløser. (Berg: Det sidste er ikke rigtigt.) Ja, naar det ikke er rigtigt, bliver det jo endnu mere usikkert, naar den bebudede Forløsning skal finde Sted, mere usikkert, om vi befinde os i den første eller i den niende Maaned, og jeg veed jo heller ikke, om det, naar Forløsningen kommer, muligt kunde gaa som efter det gamle Ordsprog: „Naar Hjer-

gene ere i Barnsneb“ . . . , „parturiunt montes o. s. v.“ — Jeg har tidligere udtalt mig om de foreliggende Ændringsforslag. Jeg vil ikke kunne tilraade Nogen at stemme for Forslagene under Nr. 1 og 2; heller ikke for Nr. 3 og 4, uagtet det Mindretal, hvortil jeg hører, gjerne kan gaa ind derpaa senere, hvis vi isørigt kunne blive enige om Hærløvsforlaget. Ændringsforslagene under Nr. 5, 6 og 7 skal jeg anbefale til Thingets Vedtagelse. Har jeg været uenig med det ærede Medlem i saa meget Andet, er jeg dog enig med ham deri, at det ikke gaar an nu at stemme imod Lovforslaget. Igaar var en virkelig Glædesdag her i Thinget, da vi fik Sværnsloven vedtagen. Den ærede Marineminister fik ikke alle sine Forslag vedtagne, vi Andre heller ikke vore; ikke desto mindre tror jeg, at alle Parter, selv slagne paa enkelte Punkter, dog have glædet sig over, hvad der skete i gaar, som en virkelig patriotisk Handling, og som Befolkningen vil vide Folkethinget Tak for. Jeg vilde beklage, om der ovenpaa Gaarsdagen skulde komme en Afstemning mod nærværende Lovforslag; thi jeg kan vel forstaa, at man kan stemme imod et Lovforslag, som man ikke billiger, naar der kunde være nogensomhelst Fare for, at det vilde blive ophøiet til Lov; men naar den høitærede Krigsminister ikke vilde acceptere det, og det a priori kan antages sikkert, at Landsthinget heller ikke vil acceptere det, saa er der ingen Fare. Stemmer man imod Lovforslaget nu, opnaar man ikke Andet end at standse Forhandlingen paa et foreløbigt Trin og forhindre en mulig Tilnærmelse senere; men det kan efter min Opfattelse paa ingen Maade gaa an, naar man saaledes som hele Udvalget har erkjendt, at der er saamange Mangler tilstede ved den nuværende Hærorbning, at det er usforvarligt at lade det længere staa hen saaledes. Jeg kan derfor ikke Andet end gjentage, hvad jeg har udtalt tidligere, nemlig, at opfordre det høie Thing til at stemme for Lovforslagets Vedtagelse, selvfølgelig er det, som jeg allerede har udtalt i Formiddag, paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, i fuld Bevidsthed om, at Lovforslaget i den Stikkelse, som det har, ikke er brugbart, men tillige i Overbevisning og Haab om, at det vil vende tilbage i en Stikkelse, som vi ville antage for passende.

Berg: Der var et Ønske hos mig om, at den ærede Ordfører skulde have citeret efter Tidenden de Ord, som han talte om den Forløser, som han ventede. Der staar udtrykkelig i Tidenden som i Historisk Referat af tidligere Forslag, at disse tidligere Forslag vare Forslag i en Kjebe af saadanne, som angav nye Grundtræk, og gjennem hvilke man ventede paa en Forløser, der, om